

Glimma

Jakten

Marie Helleday Ekwürtzel
Illustrerad av Lena Furberg

Hegas

Glimma

JAKTEN

Bok 5

av Marie Helleday Ekwurtzel

Illustrationer av Lena Furberg

Hegas

SNART HÖSTLOV

– Kolla vad söta de är, sa Lilly.

Hon och hennes bästis Stina stod ute vid hagen. De tittade på två hästar som kliade varandra. Det gick fler hästar i hagen. Men flickorna tittade bara på islandshästen Glimma och fjordingen Ole. Det var deras favoriter på ridskolan Mullen.

Glimmas tänder nästan grävde sig in i Oles gulvita bog. Och han drog loss stora tussar från Glimmas tjocka, grå päls.

– Ja, de är riktigt bra kompisar, sa

Stina. Men nu fryser jag. Vi går in i klubbhuset, va?

– Bra idé, sa Lilly och huttrade till.

Det var i mitten av oktober. Himlen var täckt av stora, grå moln och det blåste kallt.

– Här inne är det varmt i alla fall, suckade Stina och sjönk ner på en stol.

Lilly tittade på anslags-tavlan.

– Kolla här, Stina, sa hon efter en stund. Det ska vara en hubertus-jakt på höstlovet. Den måste vi vara med på!

– Mmm, sa Stina bara och kollade i mobilen.

– Det måste vi väl få, fortsatte Lilly. Det står *inga nybörjare*. Men det är vi ju inte. Vi är skötare. Och jag är halv fodervärd till Glimma också. Åh, vad kul!

Lilly vände sig ivrigt om mot Stina.

Men kompisen lyssnade visst inte. Vad var det med henne? Hon var inte som vanligt.

Just då öppnades dörren. Simon och Julia kom in i klubbhuset. Simon var tretton år, ett år äldre än de tre tjejerna. Han och Lilly gillade varandra.

Julia var ganska ny på ridskolan. Hon var en tuff, rolig tjej som hade bott i USA. Lilly tyckte om henne, men retade sig på henne ibland. Julia trodde att hon kunde och visste allting bäst. Sen några veckor var Julia andra-skötare på Glimma.

Nu vände sig Lilly till dem.

– Har ni sett lappen? sa hon glatt och pekade. Om hubertus-jakten på höstlovet? Vi måste vara med!

– Ja, vad coolt! sa Simon. Det kommer säkert Komet att gilla. Snabba galopper är hans grej.

Simon var skötare på ponnyn Komet.
Det var en pigg skäck som gillade att hoppa.

– Jag kan inte vara med, sa Julia besviket. För jag ska åka med min familj till Tyskland.

– Vad synd, sa Lilly. Men du får kanske rida i Tyskland?

– Det tror jag inte, surade Julia. Och det är ändå inte samma sak. Jag rider hellre här ... med er.

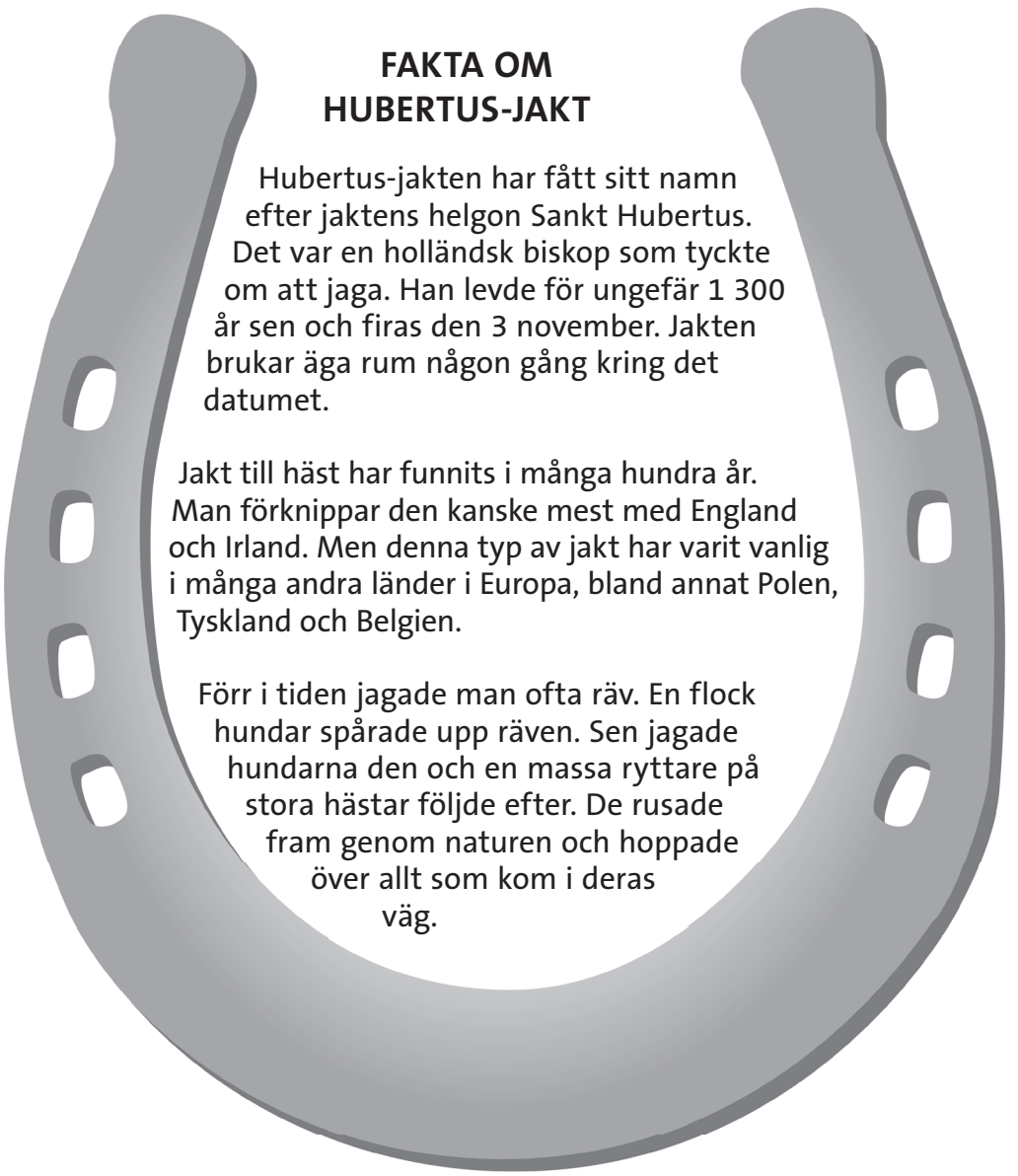
– Sånt är livet, sa Simon.

Han gjorde tummen upp, en fånig grimas och tog ett litet skutt. Allt för att försöka muntra upp henne.

– Men vi lovar att tänka på dig, fortsatte han glatt. När vi tar oss fram i regn och blåst, blöta och kalla. Och du sitter inne på en varm, skön restaurang.

Och äter korv med surkål!
Alla skrattade. Alla utom Stina.

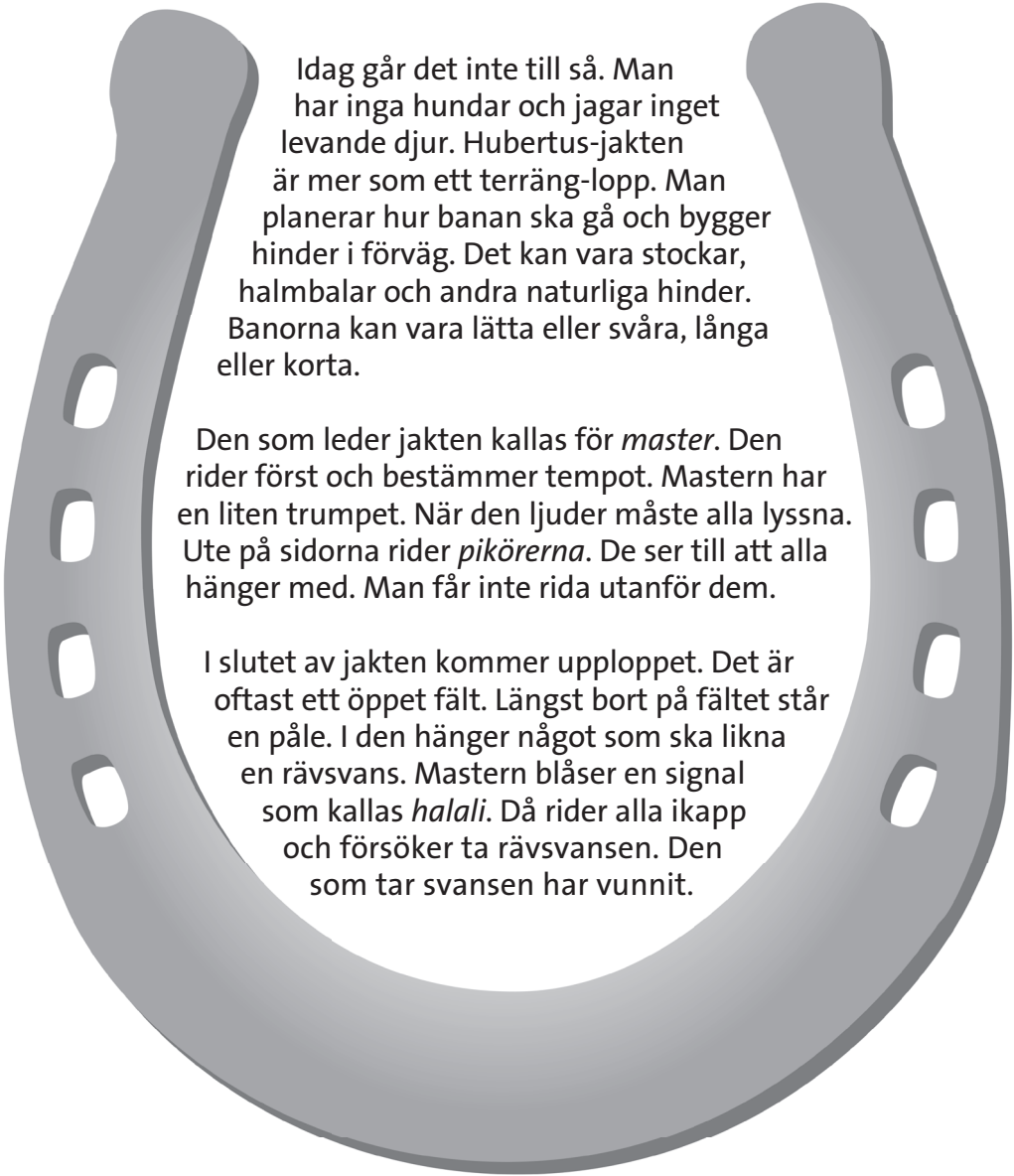

FAKTA OM HUBERTUS-JAKT

Hubertus-jakten har fått sitt namn efter jaktens helgon Sankt Hubertus. Det var en holländsk biskop som tyckte om att jaga. Han levde för ungefär 1 300 år sen och firas den 3 november. Jakten brukar äga rum någon gång kring det datumet.

Jakt till häst har funnits i många hundra år. Man förknippar den kanske mest med England och Irland. Men denna typ av jakt har varit vanlig i många andra länder i Europa, bland annat Polen, Tyskland och Belgien.

Förr i tiden jagade man ofta räv. En flock hundar spårade upp räven. Sen jagade hundarna den och en massa ryttare på stora hästar följde efter. De rusade fram genom naturen och hoppade över allt som kom i deras väg.

Idag går det inte till så. Man har inga hundar och jagar inget levande djur. Hubertus-jakten är mer som ett terräng-lopp. Man planerar hur banan ska gå och bygger hinder i förväg. Det kan vara stockar, halmbalar och andra naturliga hinder. Banorna kan vara lätta eller svåra, långa eller korta.

Den som leder jakten kallas för *master*. Den rider först och bestämmer tempot. Mastern har en liten trumpet. När den ljuder måste alla lyssna. Ute på sidorna rider *pikörerna*. De ser till att alla hänger med. Man får inte rida utanför dem.

I slutet av jakten kommer upploppet. Det är oftast ett öppet fält. Längst bort på fältet står en påle. I den hänger något som ska likna en rävsvars. Mastern blåser en signal som kallas *halali*. Då rider alla ikapp och försöker ta rävsvarsen. Den som tar svansen har vunnit.

2

GLIMMAS LIV

Lilly suckade när hon tömde grepen i skottkärran. Varför måste Glimma sprida ut sitt bajs i hela boxen? En del hästar bajsar på samma ställe hela tiden. Så lätt att mocka till dem!

Men Lilly älskade att vara i stallet. De allra flesta sysslorna var kul. Glimma brukade gnägga när hon såg Lilly. Det var värt allt jobb i världen!

Tre dagar i veckan var Glimma som Lillys egen häst. Det hette att Lilly var halv fodervärd. Lillys föräldrar betalade hälften av vad det kostade att ha Glimma

på ridskolan. Det vore så klart super att ha en egen häst, tyckte Lilly. Men det här var nästan lika bra.

Ända sedan i våras hade Glimma varit Lillys favorit. Lillys pappa var veterinär. Han hade räddat Glimma från en bonde som hade vanskött henne.

Ridläraren Kajsa hade låtit Glimma flytta in i det lilla stallet först. Islands-hästen hade varit rädd för människor. Men Lilly hade haft tålamod. Sakta men säkert hade den magra, tovigga hästen börjat lita på flickan.

Nu var de bästa vänner. Lilly red Glimma tre dagar i veckan. Och var med på sin vanliga lektion. Stina, Simon och Julia red i samma grupp som hon.

När Lilly körde ut skottkärran till gödselhögen ringde mobilen. Det var

Lagom till årets hubertus-jakt kommer det en ny kille till ridskolan. Han heter Zakir och blir genast populär. Men Simon verkar nästan lite svartsjuk. Ska Zakir passa in i gänget? Och vad har hänt med Lillys bästis, Stina? Hon är inte sig lik.

Ett nytt spännande äventyr med Lilly och vännerna i stallet – där allt inte bara kretsar kring hästar ...

Hegas

Art nr 434377

ISBN 978-91-7543-437-7

9 789175 434377

www.hegas.se

